

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968176544/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

vore Landsmænd, der ikke hellere vilde ride end gaae, naar han havde Valget.«

Til sidst sagde de et venligt Farvel til deres gæstfrit Vert og begave sig nu paa Vei, ledsagede af Georg Harris og af den lille Trusty, som Georg førte med i en Snor, hvori den ogsaa rolig fandt sig.

NIENDE CAPITEL.

Meer end otte Dage vare alt forløbne, siden Barlow og Fulton forlode William Harris's Bolig, og dog befandt de sig endnu langt fra deres Reises Maal; det var nemlig deres Hensigt, at trænge frem ligetil Tiogafloden og til Grændserne af Fristaten Newyork; thi paa denne Vandring kunde de endnu see Urskoven i al dens Herlighed og dog være tilbage i Philadelphia, inden den egentlige Vinter kom.

De maatte bestandig gaae igjennem Skove, hvor Colonisternes Boliger efterhaanden, som de kom videre mod Nord, bleve færre og laae længere skilte fra hverandre. Skoven selv var uden Navn, og uden egentlig Eiermand, de faa Nybyggere vidste neppe Beskeed om de nærmeste Steder og det blev hver Dag vanskeligere for de to Venner at finde Veivisere, paa hvilke de kunde stole.

De holdt sig derfor saa nær, som de kunde, til Susquehannah, thi her var Floden selv den bedste Fører. Dog blev det ofte besværligt at følge den, da den strømmede mellem Bjerge og Skrenter, der tidt afskare dem Veien. Undertiden blev de ogsaa standsede af rindende Vande, som her kaldtes

Bække, men som ikke vare smallere eller mindre dybe end mange af Europas Floder. De maatte da ofte gaae hele Mile, indtil de enten traf en Bro, eller et andet Middel, der kunde føre dem over.

Broerne vare ikke her af det sædvanlige Slags, men bestode som oftest af Tømmerstokke, der igjen hvilede paa Træstammer, som vare fældede nærved Flodbredderne. Til andre Tider maatte de springe fra Steen til Steen eller ogsaa vade over, idet de holdt dem fast ved Træer, der strakte sig ud i Vandet; dog var dette farligt nu i Efteraarets Tid, da disse saakaldte Bække stode langt over deres sædvanlige Høider.

Ogsaa gjennem Skovene selv blev det nu vanskeligt at komme frem; thi Veien var ofte sumpet, saa de pludselig sank ned deri ligetil Knæerne. Paa mange Steder fandtes større Moradsøer, der vare fulde af Orme, Frøer, Vandsalamandere og andre Krybdyr. Undertiden blev Veien afbrudt af en Mængde omstyrtede Træer, hvis Rødder laae halvt oprevne af Jorden, og hvis Grene vare flettede i hverandre, ligesom i et sammenfiltret Net. Endnu oftere stødte de paa enkelte Træstammer, som Stormen havde fældet. Til andre Tider bleve de indviklede i Slyngplanter, hvorfra det kostede megen Møie at komme løs, eller de maatte stige ned af Brinker og steile Bakker, hvor Stenene, naar de traadte derpaa, rullede bort under deres Fødder. Alt dette standsede tidt deres Gang og tvang dem til at gjøre store Omveie.

De Nybyggerhuse, hvori de overnattede, vare sjelden bedre, undertiden endnu langt slettere, end det, William Harris og hans Søn bebodde. Og